

ликим запізненням. Так, зокрема, рішенням Раднаркому СРСР та ЦК ВКП(б) від 24 січня 1942 р. для ремонту тракторів та комбайнів виділено 680 т чорних металів, а також тракторних деталей на суму понад чотири мільйони рублів, соляної акумуляторної кислоти тощо. Проте, станом на 5 березня не було надано тракторних деталей на суму двісті тисяч рублів, що значно гальмувало процес відновлення та ремонту техніки для сільськогосподарських робіт, зокрема тракторів. Така ситуація негативно впливала на виконання сільськогосподарських робіт, оскільки війна майже звела нанівець виготовлення нової техніки.

Після війни почалося відновлення зруйнованого ХТЗ. При цьому велику кількість верстатів і обладнання надали Московський та Горьківський автомобільні заводи, ці ж заводи скерувати до Харкова інженерно-технічний персонал.

У повоєнні роки становище з тракторобудуванням країни почало поступово покращуватися. У зв'язку із нагальною потребою у техніці було повернуто з евакуації та відновлено роботу низки заводів тракторобудівної промисловості, до яких належав і ХТЗ, створювалися нові моделі сільськогосподарської техніки. Також частково відремонтовано стару техніку. Зважаючи на потреби сільського господарства, заводи почали виробляти техніку у найкоротші терміни, проте, як стало відомо згодом, від цього страждала якість нових машин ПУІРЦКЕСГЕ 10 10.

Третякова К.
НТУ «ХП»

ЕКОНОМІЧНІ ТА РЕПУТАЦІЙНІ ЕФЕКТИ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ: НЕВИКОРИСТАНИЙ РЕЗЕРВ УКРАЇНИ

Одним із типів громадської дипломатії є культурна дипломатія, що включає «обмін ідеями, цінностями, традиціями та іншими аспектами культури або ідентичності». Її метою є «м'який» вплив на політичну та економічну еліту геополітичних суб'єктів, просування власних культурних ідеалів і цінностей («культурна дипломатія показує душу нації»), забезпечення підтримки національних економічних і політичних цілей та національної безпеки. Культурна дипломатія як один із засобів зовнішньополітичного комунікативного обміну активно використовується провідними країнами світу для покращення власного іміджу та конкуренто-

спроможності; реалізації державної культурної політики, популяризації власної культури, посилення культурної присутності країни у світі; культурних обмінів; нарощування потенціалу «м'якої», «розумної» сили та «символічного» капіталу; брендингу міст та регіонів; сприяння економічному розвитку держави, освоєння нових ринків.

Для України розвиток культурної дипломатії важливий із точки зору реалізації державного курсу на євроатлантичну інтеграцію. Слід враховувати, що особливості культурної політики ЄС засновані на європейському баченні функцій культури: 1) культура як виконавець дипломатичної місії; 2) культура як національна справа; 3) культура як «інструмент» вирішення супутніх соціально-економічних проблем.

Аналіз вказаної проблематики потребує застосування полідисциплінарних підходів, використання дослідницького інструментарію культурології, теорії комунікації, економічної теорії, політичної психології, менеджменту, теорії міжнародних стосунків. Вагомий внесок у вивчення даної теми зробили українські науковці С. Здіорук, О. Розумна, В. Дзоз. Проте аналіз культурної дипломатії як чинника та невикористаного ресурсу розвитку міжнародних економічних стосунків є новим напрямком вітчизняних досліджень, що актуалізує обрану тематику. Особливої ваги набувають питання інноваційної функції культури, проблеми розвитку креативних індустрій у контексті євроатлантичної інтеграції, соціальний та економічний ефект культурної дипломатії. Формами міжнародної економічної діяльності в культурній сфері є розвиток міжнародного туризму; міжнародна торгівля предметами мистецтва, послугами у сфері культури, освіти та науки, реклами, консалтингу, організації виставок, конференцій, інформаційній сфері і т. і.; міжнародна міграція капіталу (інвестиційна діяльність у сфері культури) та робочої сили (кадрові обміни), інноваційні зв'язки, спільна підприємницька діяльність, кооперація з іноземними суб'єктами, що працюють у галузі індустрії культури тощо. Чекають свого наукового розв'язання наступні проблеми: 1) знаходження ефективних шляхів підвищення конкурентоспроможності національного культурного продукту на європейському та світовому ринках; 2) підтримка засобами державного протекціонізму його національного виробника; 3) національна економічна та гуманітарна безпека; 4) шляхи уникнення культурного та інтелектуального донорства України та збереження культурної еліти; 5) розвиток транскордонного та регіонального культурного співробітництва в Південно-Східній Європі.

У World Cities Culture Report 2012 зазначено, що можливості культури та економічні успіхи держав є взаємопов'язаними, багата культура є джерелом економічного успіху. Це підтверджує досвід провідних країн світу. Окремі європейські країни від експорту культурного продукту отримують до 30% державного бюджету, у США культурна індустрія є третьою за прибутковістю. В Україні культурна дипломатія перебувала поза полем зору українського політичного керівництва, стратегія державної політики у цій сфері відсутня, економічна складова культурної дипломатії не дооцінена, через що держава несе як іміджеві втрати, так і прямі економічні збитки. Лише у березні 2015 р. Міністерство культури України розробило проект Концепції Українського Інституту Тараса Шевченка як центру реалізації культурної дипломатії.

Отже, культурна дипломатія повинна знайти своє місце у зовнішній політиці України як складова гуманітарної стратегії держави та вагомий чинник міжнародної економічної діяльності. Для цього слід: 1) розробити державну стратегію розвитку культурної дипломатії з урахуванням економічної складової проблеми; 2) організувати повноцінне науково-методичне, інституціональне, нормативно-правове, кадрове, інформаційне, фінансове, технічне забезпечення розвитку культурної дипломатії; 3) сприяти синергії зусиль держави, національного бізнесу, «креативного класу», діаспорних організацій та закордонного лобі у реалізації вказаної стратегії; 4) гармонізувати культурну дипломатію України зі стратегією культурної політики ЄС.

Ушенко П. А.
НТУ «ХП»

ФОРМУВАННЯ ІНЖЕНЕРНОЇ ПІДГОТКИ КАДРІВ ДЛЯ ГАЛУЗІ ОПАЛЕННЯ ТА ВЕНТИЛЯЦІЯ

Підготовка кадрів є невід'ємною складовою науково-технічного потенціалу країни. Тому при дослідженні розвитку галузі кондиціонеробудування, чинне місце займає висвітлення саме цього аспекту.

У 1930-х рр. у Харкові розгорнуто виготовлення теплотехнічного обладнання, зокрема котлів, вентиляторів, бойлерів і пластинчастих калориферів. Задля забезпечення успішного виробництва було вирішено проблему кваліфікованої підготовки спеціалістів для роботи у відповід-